

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. B. Virgo pecuniam suppeditat B. Hermanno.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

itaq; garrula Monachorum, cum, una atq; alia die refectiois, ab-
moniam non caperet, vociferantur ad Abbatem dicentes: Largire ci-
bos, aut permitte discedere unumquemq; in locum, quo vitam propagare
possit; alioqui, nec te consulto, discedimus, ne pereamus fame. Hac, ij
dicentibus, ait Abbas: Oremus fratres dilectissimi, & Dominus mini-
strabit nobis cibos: nec enim potest fieri, ut deficiat triticum in eius mona-
sterio, quae frugem vita ex utero pereunti intulit Mundo. Quibus vigilan-
tibus, nocte tota, ac psallentibus, mane orto, ita reperiunt cuncta horreo-
rum habitacula repleta tritico, ut vix vel referari ostium posset. Ac-
cepto autem cibo, gratias egerunt Deo. Post multos vero annos, iterum
deficiente cibo, clamauerunt Monachi ad Abbatem, qui ait: Vigilemus,
ac deprecemur Dominum, & forsitan transmittere dignabitur alimenta.
Deniq; prosternuntur ad pavementum templi. Vigilantes itaq; noctem in
Psalms hymnisq; & Canticis spiritualibus, cum se, post matutinas, somno
dedidissent, venit Angelus Domini, & posuit, super altare, multitudinem
innumeram auri. Erant enim ostia edis obserata. Exurgente autem
mane Abbate cum Monachis, ad celebrandum cursum, viderunt
multitudinem auri super altare. Et ait Abbas Custodi adituo: Quis
Praefectorum huc ingressus est? qui hac detulit? Respondit: Post egres-
sum vestrum, nullus hic hominum accessum habuit, sed ostij clauem mu-
nitam retinui, & mecum habui, donec surgeres ad commouendum signum.
Tunc stupens Abbas cum Monachis, munus caeleste intellexit, gratiasq;
Deo agens, collegit; comparatisq; victui necessarijs plebem creditam af-
fluenter refecit. Nec mirum, si B. Virgo, sine labore, suis protulit victum,
quae sine coitu viri concipiens, virgo permansit & post partum. Haec S.
viri verba sunt, quibus ego aliud adiungam, verbis meis.

VII.
Surius 5. A.
pril. in vita
eius, & F. Io.
Chrysoft. de
Större in
vita edita
Antuerpiae
Anno 1627.

Hermannus, postea, ab ipsa Deipara, cum duobus Ange-
lis, ei se spectabilem praebente Iosephi sibi nomen adsciscere iussus
(cuius Beatificationem Ferdinandus II. Imperator Diuis affectissi-
mus Romae à Sede Apostolica petiuit) antè, quàm, in Steinfeld-
si cœnobio, sub S. Norberti vexillo, in Præmonstratensium ordi-
ne, stipendia faceret, cum adhuc septennis, Coloniae, scholas fre-
quentaret, ceteris condiscipulis, festis ac Dominicis diebus, in pla-
tea pueriliter lusitantibus, solebat se subducere. atque in B. Virgi-
nis monasterio, ad quandam, diuinæ Matris Filium Deum brachio
gestantis, se se imaginem illatebrare. Ibi, haud secus ac si statua
viuerent, ita iam cum Matre verba faciebat: iam cum Filio eius
suauissimè, & tanquam cum æquali, familiarissimè sermocinaba-
tur.

tur. Si panem nactus erat, aut si pomulum habebat, Matri Filio-
 que eius lubens, gaudensque sportulam attulit ac porrexit. Et ve-
 rò acceptum id sibi munus esse, cœlestis Virgo perspicuè ostendit:
 quippe quæ extento, quantumis ligneo brachio, munus accepta-
 uit. Quin & locuta est cum Hermanno elinguis imago, iussitque
 eum cum Puerulo suo colludere. Quod ad vespertinum vsq; tem-
 pus factum: vt verè dicere posset diuina Sapiencia: *ludens in orbe*
terrarum, & delicia mea esse cum filijs hominum. Parentes illi erant
 pauperes, quibus non suppetebant sumtus, ad illum ritè vestien-
 dum. Quare aspera ac frigida hyeme, moris sui seruans, ad castæ
 Matris statuam in templum venit. Vsque adeò cœlesti flamma,
 æstuantem rigens bruma non impediuit. Ibi Imago rursus verba
 fundens interrogauit, cur, tempore tam frigido, nudis incederet
 pedibus? cui ille respondit: *Calceis careo.* Mox illa, lapidem, ia-
 quit, illum vides? (& digito lapidem monstrabat) sub eo qua-
 tuor denarios reperies, eos tolle, & calceos eme. Adit lapidem,
 inuenit pecuniam, & exultante animo ad gratiæ tantæq; liberali-
 tatis Matrem recurrit, eique gaudibundus nummos ostendit. At
 illa, quoties, posthac calceis, tabellis, aliâque scholastica supel-
 lectili indigebis, eum lapidem adi, semper inuenies monetam.
 Quid puerilis ætas, quid mulier, tacitum secretumue seruat? Igi-
 tur neque potuit ista res vel Hermanno puero, vel ab Hermanni
 matre femina diu cœlari. Vulgata est. Rescipientes reliqui etiam
 pueri & ipsi eundem lapidem adierunt, mouerunt, sed nihil repe-
 rerunt: quia non itidem, vt Hermannus, coluerant thesauri mon-
 straticem. Tanti refert, ynde quis non opem solùm, sed opes etiã
 petat.

Prou. 8. 31.

Fabulæ Fortunatum quendam fingunt, in silua, Deam ob-
 uiam habuisse, quam Fortunam vocant, à qua marsupium dono
 acceperit, eius virtutis, vt quoties vellet, ex eo aureos nummos
 posset educere, tanquam è fonte quodam perenni, aut potiùs flu-
 uio & Pactolo auri. Fingunt hæc. Somnia sunt Parnassi. Felicior
 Hermannus fuit Fortunato. Sub lapide semper pecuniam reperit,
 quoties quæsiuit. Docuit ergo nō à Fortuna, sed à Maria eiùsque
 inprimis Filio, opes sustentationi necessarias esse flagitandas. Ne-
 que Midas Phrygiæ rex aurum quæsiuit, vbi debuit; quæsiuit a-
 pud Deum, sed falsum, & qui ad dilapidandas, non cumulandas
 diuitias est opitulatur. De vera in verum Deum fiducia à S. no-

VIII.

Ouid. lib.
 1. I. Metam.